

dets velvillige og dog grundige Behandling af Sagen.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—7 samt dets Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov indeholdende nogle Bestemmelser med Hensyn til Ægteskabs Indgaaelse m. m.

(Lovforslaget, som vedtaget af Landstinget ved 3die Behandling, findes i Tillæg C. Sp. 733).

Sagen sattes til Forhandling.

K. Bjerre: Det foreliggende Lovforslag er fremkommet paa den Maade, at Landstinget har forkastet det Forslag om almindelig borgerligt Ægteskabs Indgaaelse, som den højtærede Minister i sin Tid har forelagt, og som Folketinget har vedtaget, og i Stedet derfor foreslaaet en Ordning, som indeholdes i det foreliggende Lovforslag, og hvis Grundtanke jo er det, man kalder den valgfri Ægteskabsforening, saaledes som det er udtrykt i Lovforslagets § 1: „Ægteskab kan her i Landet gyldigen stiftes enten ved kirkelig Vielse af Folkekirkens eller et anerkendt Trossamfunds Præster eller ved en borgerlig Handling af Øvrigheden“. Det kan ganske vist siges, at der i denne valgfri Ordning ligger et Fremskridt paa et enkelt Punkt, nemlig det, at Folk derved faa Adgang til at indgaa borgerligt Ægteskab uden at træde ud af Folkekirken. Saaledes er Reglen jo nu, at man for at kunne faa Adgang til borgerlig Ægteforening maa træde ud af Folkekirken, i alt Fald enten Brudgommen eller Bruden. Der kunde altsaa ved at indføre den valgfri Ordning komme det Fremskridt, at man kunde faa Adgang til borgerlig Ægteforening uden at træde ud af Folkekirken. Dog har selve Forslaget en meget betydelig Indskrænkning i dette Fremskridt, idet det i § 3 foreskrives, at „Personer, som have gjort Brug af borgerlig Ægteskabsstiftelse, have intet Krav paa efterfølgende kirkelig Indvielse af Ægteskabet“. Det er en meget betydelig Indskrænkning i denne Frihed, thi Forholdet

vil jo netop være saadant, at det netop er de Personer, der ikke ønske at udtræde af Folkekirken for at kunne faa borgerlig Vielse, som i Almindelighed kunne ønske at have Ret til den kirkelige Vielse bagefter — de Personer, som nu ikke have noget imod at udtræde af Folkekirken for at faa borgerlig Vielse, kunne nemlig i Almindelighed heller ikke tænkes særlig at ønske kirkelig Vielse bagefter —, saa dette, at man lægger nogle Hindringer i Vejen for, at netop begge Dele kunne ske, er en meget betydelig Indskrænkning. De Medlemmer, som krympe sig ved at træde ud af Folkekirken for at opnaa borgerlig Vielse, ville netop, fordi de i Almindelighed ville være kristne Mennesker, ganske særlig sætte Pris paa at faa den kirkelige Vielse bagefter. Men selv om man nu vil indrømme, at der paa dette enkelte Punkt kunde ligge et Fremskridt i Forslaget, maa man dog i det hele sige, at Forslaget aldeles ikke løser det Problem, som skulde løses ved Lovgivningen nu for Tiden, fordi det beholder den Sammenblanding af to forskelligartede Elementer, det juridiske og det kirkelige, som netop er det, der volder Forstyrrelsen. Den valgfri Ordning synes ganske vist ved første Øjekast at give Ret til begge Sider, men det er i Virkeligheden en Øjenforblandelse. I Virkeligheden giver den ikke Ret til nogen af Siderne, netop fordi den forsøger paa, idet den opretholder Sammenblandingen, at give Ret til begge Sider. Det er kun ganske overfladisk set, at det bliver saaledes; idet man nemlig beholder Sammenblandingen af det juridiske og det kirkelige Element, beholder man selve Kilden til det, som volder Sammenstødene. Det kan ikke hjælpe, man desinificerer Huset, dersom man beholder selve den Kilde, som foraarsager Sygdommen, og idet man beholder Sammenblandingen, beholder man selve den Kilde, som giver Anledning til Sammenstødene og Konflikterne fra kirkelig og fra juridisk Side.

§ 2 i det foreliggende Lovforslag, som er Hovedparagraffen i saa Henseende, lyder saaledes: „Mener en Præst i Folkekirken af religiøse Grunde ikke at kunne vie et Brudepar, for hvis Ægteskab der ingen lovhemlet Hindring er, forelægger han Biskoppen Sagen senest en Uge efter, at Vielsen er begæret. Biskoppen afgør, efter Undersøgelse af Sagens samtlige Omstændigheder, om der er Grund til at fritage Præsten for at foretage den paagældende Vielse. Om Afgørelsen sker snarest skriftlig Meddelelse til Præsten og Brude-